

EN SØNDAG PÅ AMAGER

M E D

Ingeborg
BRAMS

Hans
KURT

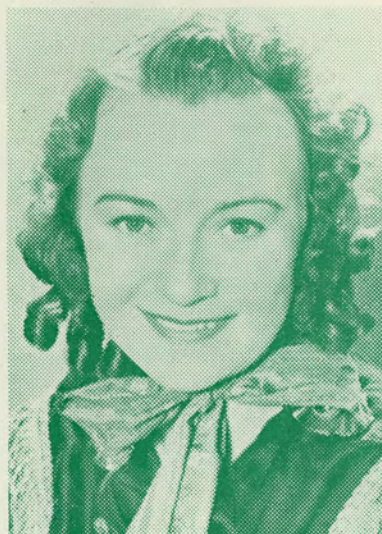

Ingeborg Brams som Lisbet

Hans Kurt som Jokum

Else Marie som Inger

Peter Malberg som Tude-Rasmus

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

En søndag på Amager

frit efter

Johanne Luise Heibergs

vaudeville

Bearbejdet for film af ARVID MÜLLER

Musikken tilrettelagt af KAI NORMANN ANDERSEN

Orkestret dirigeret af TEDDY PETERSEN

Dansene arrangeret af PAUL HULD

Personerne:

Jepsen, amagerbonde	<i>Vald. Møller</i>
Inger	} hans døtre {	<i>Else Marie</i>
Lisbet		<i>Ingeborg Brams</i>
Mikkelsen, lods på Dragør	<i>Aage Winther-Jørgensen</i>
Jokum, hans søn	<i>Hans Kurt</i>
Rasmus	} amagerbønder {	<i>Peter Malberg</i>
Hans		<i>Aage Redal</i>
Hermansen, en københavner	<i>Erling Schroeder</i>
Peer	} amagere {	<i>Knud de Trappaud</i>
Søren		<i>Paul Holck Hofmann</i>
Lars		<i>Valso Holm</i>
Kroværten	<i>Karl Goos</i>
Maren Sypige	<i>Betty Helsingreen</i>
Marie	<i>Gorma Haraldsted</i>
Mikkelsens husholderske	<i>Ingeborg Pehrson</i>
Kusken	<i>Henry Nielsen</i>

Fotograf: POUL EIBYE

Tone: H. LYNGE — Tonesystem: PETERSEN & POULSEN

Dekorationer: L. MATHIESEN og CHR. HANSEN

Iscenesættelse:

EMANUEL GREGERS

Produktion og udlejning:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Amager, vaudevillen og filmen

Året 1516 indkaldte Kong Christian II på den hollandsk fødte Mor Sigbrits råd 80 familier hertil fra Holland og lod dem slå sig ned i St. Magleby med omland med den forpligtelse, at de skulle „forsyne Københavns slotte med de fornødne rødder og løg“.

Senere blandede disse dygtige havedyrkere sig med øens andre beboere, som næsten alle optog deres sæder og skikke, ligesom de antog deres ejendommelige folkedragter.

Maleren Exner har fastholdt disse farverige klædninger i sine berømte amagerbilleder, og en gang om året opstår de lyslevende for os, når de raske amagerkarle åbner dragkisten og rider ud og slår katten af tønden.

Amagers eneste skov, Kongelunden, blev anlagt af finansmanden Jonas Collin, og da han senere som direktør for Det kgl. Teater blev ægteparret Heibergs nære ven, digtede fru Johanne Louise Heiberg vaudevillen „En søndag på Amager“ til hans og øens ære.

„En søndag på Amager“ havde premiere på Det kgl. Teater den 5. marts 1848 med forfatterinden som Lisbet og Michael Wiehe, teatrets forgudede elsker, som Jokum. Rollen som Inger blev spillet af fru Sødring.

Det var i krigens tid, men netop på baggrund af tidens alvor gjorde den muntre vaudeville med dens romantiske forherligelse af det skønne, flade amagerland og de indsmigrende melodier, som fru Heiberg selv havde komponeret, stor lykke. Fru Heiberg, der spillede frisk og frejdigt med sprudlende lune, fik begejstret bifald, skriver Th. Overskou. Vaudevillen holdt sig på repertoiret, den er blevet opført over 100 gange på Det kgl. Teater, alle københavnske privatteatre har spillet den, den er kendt og elsket i provinsen, og den er blandt de syngestykker, som dilettantforeningerne fortrinsvis vælger.

Filmene er en fri bearbejdelse af fru Heibergs vaudeville, hvis stemning og landlige idyl er bevaret, ligesom handlingen i alt væsentligt er den samme.

Vi møder her den brave amagerbonde Jepsen og hans to døtre, Inger og Lisbet. Intrigen drejer sig om Lisbet og hendes sværmeri for den raske unge sømand Jokum, søn af Dragør-lodsen Mikkelsen. Jokum er fattig, og det ser ikke ud til, at han kan få Lisbet, navnlig da to velhavende amagerbønder, Hans og Rasmus, bejler til hende, og faderen selvfølgelig er interesseret i, at hun gør et godt parti.

Hans og Rasmus intrigerer sammen mod Jokum, de bruger lumske kneb, men naturligvis sejrer kærligheden tilsidst, og takket være en flot og gavmild københavner, der belønner lods Mikkelsen og hans søn for en stor sømandsdåd, kommer pengespørgsmålet i orden, og de elskende forenes. Samtidig finder de to rivaler hver for sig trøst på anden måde, og vi kan slutte med „I Kongelunden skal brylluppet stå“.

Jokum overlistes af Rasmus og Hans

MIN KÆRE LILLE SØSTER

INGER:

Min kære lille søster!
Hvorfor er kinden din ej rød?
Så takkefuld du vandrer,
du ligner fast en dod.

LISBET:

Ak jeg har lært en sælsom ting,
derfor går jeg så tavs omkring:
Jeg skænket har mit hjerte
til en ungersvend.

INGER:

Min kære lille søster!
For første gang nu elsker du,
og at det kan gå over,
det tror du ikke nu.

LISBET:

Nej før fly'r storken fra sine små,
end hjertet mit skal fra ham gå.
På jorden og i himlen
vil jeg elske ham.

INGER:

Min kære lille søster!
Hvor ved du, at han elsker dig,
og vil din husbond være
på jord, i himmerig?

LISBET:

Han ser på mig med øjne blå,
to store tårer i dem stå;
da tro vi os i himlen
hos Guds engle små.

Dansen på kroen

LISBET OG HANS

LISBET:

Jokum altså elsker mig!
Op til loftet springer jeg.
Vi skal danse sammen her,
så vi taber rent vort vejr,
jeg er ung og glad og fro,
skal til dansen på vor kro.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

HANS:

Hvad er det for lystighed!
Kom, din strik, sæt dig ned!
Lisbet, jeg har tænkt derpå,
vi to skal for altret gå.

LISBET:

Pyt! når himlen falder ned,
fanges lærkerne derved.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

HANS:

Jeg har hus og seng og gård,
kisten fuld og mange får.
Vær dog ingen tosset tøs!
Tag dig ej en fattig knos!

LISBET:

Fattig er den rige fugl,
når et bur er kun hans skjul.
Når jeg synger, når jeg danser,
Hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

HANS:

Så farvel, du fattig' gås,
anden vej går nu min kås.
Sid ved væven da og slid,
for at få en fattig bid!

LISBET:

Så farvel, du rige ræv!
Passe skal jeg dans og væv,
når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

JOKUM OG LISBET

JOKUM:

Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!
Se på mig ret!
Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!
Når jeg tænker på, du kunne være grum,
aldrig mer fik glæden i mit hjerte rum.
Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!

LISBET:

Jokum! Jokum! Hård og grum
det er jeg ej.
Se ret på mig!
Jokum! Jokum! Hård og grum
det er jeg ej.
Når jeg er hos dig, da føler jeg det ret,
jeg er ikke smuk, Gud give, jeg var net!
Jokum! Jokum! Hård og grum
det er jeg ej.

JOKUM:

Lisbet! Lisbet! Læg din lille hånd i min!
Den er så fin.
Lisbet! Lisbet! Læg din lille hånd i min.
Må jeg den beholde til min sidste stund?
Af hvad verden ejer, be'r jeg derom kun,
Lisbet! Lisbet! Lad den blive her i min!

LISBET:

Jokum! Jokum! Aldrig tår jeg den igen,
Min hjertens ven!
Jokum! Jokum! Aldrig tår jeg den igen,
Vilde hele verden vige bort fra mig,
Her hos dig på jord jeg fandt et
himmerig.
Jokum! Jokum! Aldrig tår jeg den igen.

Efter tegning af departementschef Weiss, sen., Teatermuseet, Christiansborg

JOHANNE LUISE HEIBERG

beherskede i en menneskealder den danske skueplads og derfra sin samtid, skriver teaterhistorikeren *Robert Neiiendam* i sin bog om den store skuespillerinde, og han skildrer hendes udseende således: Hun havde store træk, hudfarven var mat, næsten gennemsigtig, hendes ovale øjne var egentlig blågrå, men de havde brune øjnes varme glød, og de glimrede ved deres sorte indfatning, som i forbindelse med øjenbrynenes mørke pile gav tindingepartiet et varmt præg. Smilet åbnede for smukke, lidt adskilte tænder. Håret var mørkt og fyldigt, næsen stemmede ikke overens med det antike skønhedsbegreb — det gjorde hendes hænder og fødder heller ikke, men de brugtes på en så blændende måde, at man tiltroede dem samme skønhed, som hendes skikkelse ejede.